

man derigennem til at gøre Indgreb i den fri Kørselse, som ellers vilde foreligge. Man kommer navnlig dertil, som fremhævet af det ærede Medlem, derved, at disse Dødsfartøjer paa Soterritoriet ikke kunne opkøbe fra Kvaernerne, hvad der er lovlig fisket paa Soterritoriet med et Maal af henholdsvis mellem $9\frac{1}{2}$ og $10\frac{1}{2}$ og mellem $9\frac{1}{2}$ og $11\frac{1}{2}$ Tomme. Derfra ere de affaarne, og det er ganske vist, at derved gør man et Indgreb i, hvad der hidtil har kunnet lade sig gøre for Kutternes Bedkommende. Men jeg kan ikke indse, og jeg tror ikke, at dette har nogen stor Betydning. For mig staar det saaledes, at her maa man vælge imellem, om man vil slaa ned eller ikke. Slaar man ned, saa opnaar man noget virkelig godt, men er man bange for at slaa ned paa dette Sted, saa gaar man glip af Fordele, som man ellers kunde have. Det ærede Medlem paapegede ogsaa, at der vil være en Mellemtid, idet der indtil 1ste Januar 1897 ved Konventionen er fastsat et mindre Maal, end den bestaaende Lovgivning fastsætter. I den bestaaende Lovgivning er Maalet for Rødspætter 8 Tommer, taget til Haleroden, hvilket svarer til en Længde af $9\frac{1}{2}$ Tomme, men Konventionen forudsætter, at Længden indtil 1ste Januar 1897 kun skal være 9 Tommer. Dette er bestemt af Hensyn til Sverige. Det er klart, at naar Sverige skulde gaa over til Maalbestemmelser for Fisk, som det ikke hidtil har haft, maatte der gives en Overgangstid for Sveriges Bedkommende, og derfor ere vi gaaede med til i Mellemtiden at sætte Maalet til 9 Tommer, altsaa noget under, hvad der for Djeblikket gælder hos os. Jeg erkender, at der kan følge Ulemper heraf, men naar disse Ulemper kun ville være i kort Tid, tror jeg, at det er nødvendigt at have en saadan Overgangstid, for at de svenske Fiskere kunne vænne sig til dette Maal, og det spiller efter min Mening ingen større Rolle, om man virkelig i kortere Tid end et Aar, maaske $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Aar, skulde have jaadanne Ulemper, hvorom her er Tale. Det kan i værste Tilfælde lede til, at man kommer til at frifinde Folt, der have fisket Undermaalsrødspætter, hvor de ellers ikke skulde have været frifundne efter Loven; men det er ikke noget, der gør Skade. Man maa i Konventionen lægge Vægten paa Fremtiden og søge i Fremtiden at naa noget godt, men maa da ogsaa tage de Ulemper, der kunne indtræde, naar de finde Sted i en Overgangstid. Det forholdes sig, som det ærede Medlem gik ud fra, at man ikke fra dansk og svensk Side har kunnet enes om en fælles Visitationsret

paa aabent Vand. Vi havde gerne villet opnaa det fra dansk Side, men det lykkedes ikke. Derimod er man fra svensk Side gaaet ind paa, at holde en virksom Kontrol i aaben Sø, og Forholdet vil altsaa være det, at hver af os møder med sin Kontrol. Da vi endvidere i dette Forslag, ligesom i Forslaget til den ny Fiskerilov, have indført den Bestemmelse, at samtlige Fartøjer skulle være mærkede, stiller det sig saaledes, at om man end ikke kan anholde Svenskere, der fiske Undermaalsfisk og saaledes overtræde Traktatens Bestemmelser, kan man opgive deres Nummer og saaledes sørge for, at der indledes Sag mod dem i Sverige. De Sager, der opstaa af Konventionen, skulle nemlig altid forfølges i det Land, hvor Fiskerne høre hjemme. Jeg tror, at den Kontrol, vi saaledes saa, er, om den naturligtvis ikke er saa god, som hvis vi havde faaet en gensidig Visitationsret, dog saa god, at den er fyldestgørende, og at man kan slaa sig til Taals med den i den Form, hvori Konventionen har den. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) omtalte Beregningen af Soterritoriet ud for Bugter og Fjorde. Det er her den almindelige Regel, at man, hvor det gælder Fjorde og Bugter, der have den aabne Side ud til Havet og ikke have en større Bredde end jeg tror 16 Kvartmil — jeg tør ikke sige det med Sikkerhed — regner Soterritoriet fra en ret Linie, trukken fra 16 Kvartmils Bredden, altsaa fra det nederste af Fjorden, hvis den ikke er 16 Kvartmile bred, derved fremkommer den eneste Regel, som overhovedet kan bruges ved Bestemmelsen af Soterritoriet, idet det saaledes kommer til at omfatte hele Fjorden, hvor denne ikke har den Bredde, som jeg har angivet. Men heraf vil ogsaa følge, at den Uoverensstemmelse, som det ærede Medlem mente at finde mellem denne Bestemmelse om Soterritoriet og den Bestemmelse, at Soterritoriet ud for en ret Linie, dragen fra Hallands Wäderøs Fyr til Lylo Fyr, kun skal regnes med $\frac{3}{4}$ geografisk Mil, ikke findes.

Den Konvention, hvorom her er Tale, vil jo ikke kunne gennemføres og vil ikke udrette det Gode, som jeg er overbevist om, at den vil kunne udrette med Hensyn til Fiskebestanden i Kattegattet, uden paa forskellig Maade at gribe ind i det bestaaende Fiskeri. Det er jo givet nok, at naar man giver ny Regler, ville disse mere eller mindre komme i Strid med de bestaaende Regler og i saa Fald ogsaa komme i Strid med den Fiskerilov, der udvædes efter de ældre Regler. Noget saadant kan ikke undgaa; men det forekommer mig rigtigt nok, at det